

57. Raamattuluento: Jumalan nälkä ja jano

Alkurukous/tervetuloa.

Alkusanat

Jossakin vaiheessa uskovan kasvumatkaa alkaa hän mitä luultavimmin kaivata syvempää elämänyhteyttä Herraansa. On alkanut jokin uusi vaihe uskontiellä. On tullut tienhaara, jossa pitäisi valita oikein. Ihminen voi silloin valita helpoimman tien, joka on kunnoltaan myös paremman näköinen, tai hän ehkä valitsee vaatimattomamman tien, jossa odottaa kuitenkin todellinen kilvoitus. Juuri tämän tien viitassa lukee ”Herraa rakastaville”. Sen toisen tien viitassa lukee ”Ongelmaton tie”. Kulkija ei huomaa kuitenkaan juuri tämän tien suunnalla erästä pientä merkkiä tienlaidassa, joka tarkoittaa yhtä kuin: umpikuja.

Oikein valinnut, oikealle tielle päässyt ihminen alkaa vähitellen puhua uudella tavalla. Hän alkaa puhua ehkä monen kuulijan mielestä oudolla tavalla. Ehkä kerran hän oli huokaillut sitä, että jospa pääsisi oikeaan uskoon ja oikeiden uskovien joukkoon. Kaipuu siihen oli todellista, ja oli jokin puutos jostakin ja oli ikävä. Eräänä päivänä sitten uskon salaisuus avautui. Alkoi uusi elämä ja kaikki tuntui hyvältä. Tuossa kohdassa tietä ihminen saattaa olla suorastaan voimiensa tunnossa. Kaikenlainen heikkous tuntuu vieraalta ja vanhojen uskovien elämä vaikuttaa kovin näivettyneeltä.

Tämän uskonelämän vaiheen on kuitenkin, jos Herra suo, päätyttävä ajallaan. Nyt uskon ihmisenkin alkaa odottaa toisella lailla enempää. Taas joku asia kaihertaa ja jotakin puuttuu. On valittava siis oikea tie.

Näistä asioista me nyt muun muassa puhumme. Puhumme siitä, kuinka Herra johtaa uskovansa parempaan tuntemiseensa.

Ikävä ja kaipaus

”Minä riudun kaipauksesta, alati minä odotan sinun päätöksiasi” (Ps. 119:20). Itsevarmuus ja asioiden näennäinen kunnossa oleminen muuttui joksikin muuksi myös Psalmin kirjoittajalla. Oli tullut ikävä. Kun nuori uskova kuulee sanan ikävöivä usko, hän pitää sellaista jopa sääliänsä uskona. Mutta nyt, kasvun uudessa tilassa, onkin aloitettava tarkastelemaan asioita uudelta kulmalta, uudesta näkövinkkelistä. Löytyy uusia ulottuvuuksia. Ja Psalmikirjoittaja huokaa: ”Minun silmäni ikävöivät sinun sanaasi; minä kysyn: ”Milloin lohdutat minua?”” (Ps. 119:82). Psalmikirjoittajalla oli menossa ikävöivän ja odottavan uskon aika. Ja juuri tätä vastauskoon tullut ei oikein ymmärrä. Kyllä hän osaltaan oikeassakin on, mutta mahdollisesti myös täysin hakoteillä. Kyllä aivan oikein on tuntea niin sanottu omistava usko, lepo ja rauha Jeesuksessa, mutta jos Herra haluaa lapsestaan tehdä lujan ja luotettavan, hän alkaakin koetella uskovansa uskon määrää. Silloin on tullut koetuksen aika, sillä koettelematon usko on epävarma usko. Apostoli Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”...meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään...” (Room. 5:3-5). Tarvitsemme uskonelämäämme siis myös toivon, koska toivo ei saata häpeään ja niin silloin kestämmme kovatkin koettelemukset ilman häpeää. Nuori, ah kovin nuori uskova, ei keksi välttämättä sanalle ”toivo” oikein mitään tarpeellista käyttöä.

Kaikki tuntuu niin kovin varmalta, että haluaa antaa neuvoja jopa vanhemmille kilvoittelijoille. Siksi tarvitsemme omistavaan uskoomme myös toivon ja rakkauden, ja lisäksi ehdottomasti myös nöyryyden. Juuri nöyryys puuttuu usein uskonelämän alkumatkalla. Jumalan on siksi annettava koettelemuksia ja nöyryytystä kasvaaksemme hänen tahtonsa mukaistaan kasvua. ”*Tehdäkseen teidät nöyriksi hän piti teitä nälässä ja ruokki teitä sitten mannalla, jota ette olleet ennen maistaneet, eivät myöskään teidän isänne. Hän halusi osoittaa teille, ettei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan kaikesta mitä Herra sanoo*” (5. Moos.8:2,3). Niin Herra tekee. Hän antaa nälän ja hän antaa janon. Mutta hän myös ravitsee ajallaan. ”*Herra ravitsee nääntyvän, hän täyttää nälkäisen hyvillä antimillä*” (Ps. 107:9). Kaikella on järjestyksensä. Jumala ottaa joskus pois pohjan elämältämme, että alkaisimme paremmin luottaa yksin häneen. Ja tämä kaikki on hyvin vaikeata, jopa pelottavaa myös jokaiselle tosiuskovalle. Ei ole helppoa olla ahdistuksessa. Toivottomuus saattaa pilkistellä ovenraosta. Ja kuitenkin tämä kaikki on välttämätöntä niille, jotka rakastavat Herraa ja hänen tietään.

Lopun ajalla Jumala antaa ajan, jolloin etsitään hänen sanaansa sitä löytämättä. Näin Herra sanoo profeetta Aamoksen kautta: ”*Koittaa aika - sanoo Herra Jumala - jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän. Ihmiset hoippuvat mereltä merelle, pohjoisesta itään he harhailevat etsimässä Herran sanaa, mutta eivät löydä.*” (Aamos 8:11–12). Joskus tällainen Elämän Leivän nälkä ja jano kohtaa vielä myös äsken kovin kylläisen uskovan. Herran on annettava meille myös kuivia ja ravinnottomia aikoja jotta oppisimme hänet yhä paremmin tuntemaan. Jesaja sanoo: ”*Vaikka Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä, niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi*” (Jes. 30:20).

Kuinka tärkeää onkaan oppia luottamaan Jumalaan kaikkina päivinä. Se onnistuu vain silloin kun olemme lakanneet luottamasta ihmisiin. Luemme taas Psalmista: ”*Minä uskon, ja siksi puhun. Olin tuhon partaalla. Häden hetkellä minä näin: ihmisiin ei ole luottamista. Kuinka voisinko maksaa Herralle sen, minkä hän on hyväkseni tehnyt?*” (Ps. 116:10–12).

Ikävä Herraan ja hänen sanansa perään avaa uusia näköaloja hengelliseen elämäämme. Uskomme alkumatkalla saatoimme ehkä puhua paljonkin omasta uskostamme. Sitten voi tulla ikävöinninkin aika. ”*Minun sieluni ikävöitsee ja halajaa Herran esikartanoihin, minun sydämeni ja ruumiini pyrkii riemuitten elävää Jumalaa kohti. Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, johon se poikasensa laskee: sinun alttarisi, Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun Jumalani. Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat! He kiittävät sinua alati. Sela. Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! Kun he käyvät Kynnellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa.*” (Ps. 84:3-8).

”*Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa, häneen, joka on tehnyt taivaan ja maan, meren ja kaiken, mitä niissä on, joka pysyy uskollisena iankaikkisesti, joka hankkii oikeuden sorretuille, joka antaa leivän nälkäisille. Herra vapauttaa vangitut, Herra avaa sokeain silmät, Herra nostaa alaspainetut, Herra rakastaa vanhurskaita.*” (Ps. 146:5-8).

”*Niin, sinun tuomioittesi tiellä me odotamme sinua, Herra; sinun nimeäsi ja sinun muistoasi sielu ikävöitsee. Minun sieluni ikävöitsee sinua yöllä, minun henkeni sisimmässäni etsii sinua varhain; sillä kun sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta. Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee vääryyttä eikä näe Herran korkeutta.*” (Jes. 26:7–10).

Tällaista on elävän uskon tiellä. Sen sijaan kun jumalaton, kääntymätön ihminen, vaikkapa josakin evankelioimistilaisuuksissa, hätiköiden ja muutta mutkitta julistetaan autuaaksi, hän ei opi koskaan Herran tietä. Hän saa armon sisäisesti kääntymättömänä. Hän jää elämään luonnollisen ihmisen itsekeskeistä elämää. Näitä ihmisiä syntyy kun halutaan saada näkyviä todisteita vaikkapa evankelistan osaamisesta. Siinä tulee kuitenkin väärä rauha. Sen sijaan nöyryytetty, Herran tielle päässyt, sisäisen uudestisyntymisen ihminen, jopa iloitsee, että tuli kerran nöyryytetyksi, eikä jatka

rohkeasti itse valitulla tiellä. ”Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin: niin minä opin sinun käskysi. Sinun suusi laki on minulle kalliimpi kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata.” (Ps. 119:71,72).

Meidän sielumme on kovin usein nöyryytettynäkin levoton. Tarvitsemme Sanaa oppaaksemme, jotta sisäinen kaipuu voi muuttua iloksi ja johtaa kiitollisen mieleen. Psalmikirjoittaja kysyykin aiheellisesti: ”Miksi murehdit, minun sieluni, ja miksi olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.” (Ps. 43:5).

Hyvä on odottaa Herraa. Hän tulee ajallaan.

Vanhurskauden nälkä ja jano

Jeesus sanoo: ”Autuaita ovat ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, sillä heidät ravitaan” (Matt. 5:6). Herran seurassa jano ja nälkä vain lisääntyvät. Nyt ei ole enää kyse armon kerjäämisestä, vaan ikävää itsensä vanhurskaan Herran perään. Vanhurskauden nälässä oleva etsii oman Herransa läheisyyttä. Hän haluaa voittaa Herran omakseen. Tämä ikävä oli myös apostoli Paavalilla. Näin hän kirjoittaa: ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittäisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisen voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista. Ei niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen omakseni voittaisin, koska Kristus Jeesus on voittanut minut.” (Fil. 3:8–12).

Miten nälkä ja jano helpottaa?

Mutta miten? Miten löytää Herra? Siihen on olemassa vain yksi ja ainoa oikea tie. Mutta tämä tie voi olla pelottava, sillä se johtaa oman itsensä ristiinnaulitsemiseen ja kuolemaan. Muuta vaihtoehtoa Herran lähelle pääsemiseksi ei ole, eikä koskaan tule. Muutamilla raamatunkohdilla valaisemme tätä asiaa. Ei niin, ettei näitä asioita oli käsitelty jo aiemminkin ja jo useita kertoja, mutta taas ne on hyvä ottaa kerrattavaksi. Apostoli Paavaliala lainaamme taaskin.

”Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:19).

”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä.” (Room. 6:5,6).

”tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisen voiman ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta” (Fil. 3:10).

”Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen” (Gal. 5:24). ”

Näin, Paavalin tavoin, me voimme kuolla itseltämme ja elää uutta elämää Kristuksessa. Tämä tie johtaa kuolemaan, että voisi syntyä elämää Kristuksen yhteydessä. Tämä on hyvin outo tie ja sillä on vähän kulkijoita. Ajatellaan usein, että meidän jollakin voimalla voitettava synti. Kuitenkin Raamatun mukaan päästään synnistä kuolemalla sille. Outo on oppi ja kuitenkin totinen ja oikea. Valitettavasti liian moni uskovakin elää oman itsensä elämää ja elää vain itselleen. Vain Kristuksen hallitessa uskovain tie voi kulkea suoraan, mutkittelematta. Tietä tasoittaa Herra. *Vanhurskaan polku on suora, sinä teet vanhurskaan tien tasaiseksi*” Jes. 26:7).

Jeesus Kristus odottaa seuraajiltaan tämän tien, ristintien valitsemista. ”*Jeesus sanoi kaikille: ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, pelastaa sen.”* (Luuk. 9:23,24). Ei ole helppoa kuolla itseen ja menettää elämänsä. Elämä Herrassa löytyy syvällisesti vain kunkin oman kuolemansa kautta. Ja taas Jeesus sanoo tutut sanat: ”*Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioitava häntä.”* (Joh. 12:24–26).

Luonnollista, lihan elämää viettävä sielu ei tätä sanaa ymmärrä. Täällä kuitenkin elämä kulkee ja tielle lähteneestä ihmisestä voi tulla Jumalan valtakunnan aito työmies. Tällä matkalla hän saa olla koko ajan Herran seurassa, vaikka Herra tuntuisi välillä olevan kaukanakin. Vanhurskauden nälkää tyydyttyä vain Jeesuksen lähellä ja hänen seurassaan.

Armo

Jeesus sanoi heille: ” *”Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa”* (Joh. 6:35). Näin on vaikka joskus tuntuukin, että nälkä ja jano vain kasvavat kun on tullut halu tuntea Herraansa. Nälkäinen ruokitaan kuitenkin Jumalan valtakunnassa ja janoinen saa juotavaa. ”*Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä. Niin kuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani.. Tämä on se leipä, joka tuli alas taivaasta. Ei ole, niin kuin oli teidän isienne: he söivät ja kuolivat; joka tätä leipää syö, se elää iankaikkisesti.”* ” (Joh. 6:55–58).

4.

Matkalla on ruokanani,
juomanani
ruumiisi ja veresi.
Hengen nälkä kasvaa yhä,
Herra pyhä,
antimista pöytäsi.

5.

Tätä ruokaa syödessäni,
juodessani
orjan mieli katoaa.
Tämän riemun rikkaudessa,
runsaudessa
oma puku putoaa.

(Virsi 225: 4,5)

Armo on kaiken alku ja juuri. Armo ja usko kuuluvat aina yhteen. Jumalan laki näyttää synnin ja on synnin voima. Sen tehtävä tukkia jokaisen suu ja että jokainen tulisi syylliseksi Jumalan edessä. Laki on annettu lain alaisille. Laki on tosin hyvä, kun sitä lain mukaan käytetään, mutta sitä ei ole pantu vanhurskaille. Armon alla olevalle ei sillä ole paljoakaan sanottavaa. Armo voittaa synnin.

Armo tulee suureksi siellä missä synti on tullut ihmisen elämässä suureksi. Kaiken tulee siksi perustua armoon, muuten ei ikävä, nälkä ja jano asetu. Armassa olevalle ei syntiä lueta. Armon alla olevalle on todellinen vapaus. Hän on siirtynyt kadotustuomion alta armon alle. Siellä maassa on rauha ja lepo. Vaikka armossakin elävällä on kaipuu yhä syvempään Kristus-yhteyteen, hän kuitenkin saa tyydytyksen nälkäänsä ja janoonsa Kristusta katselemalla. Hänellä yksin on lääke kaikkiin puutoksiimme.

Tarvitsemme armoistuimen luona olemista, että voimme jatkaa matkaa iloiten. ”*Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan.*” (Hepr. 4:16).

Herran seurassa on niin ihana olla. Kannattaa siis etsiä hänen löytämisekseen lohdutussanoja Raamatusta ja sen lupauksista. On rakennettava kaikki Sanan varaan, vähemmän kokemusten etsintään. Ihanatkin kokemukset katoavat aikanaan ja ihminen jää ehkä uudelleen erämaahan. Sanaan, sen lupauksiin luottaminen, kasvattaa meitä kestävään lepoon Herrassa. Älä siis etsi kokemuksia, vaan Sanan lupauksia. Näin nälkä väistyy, jano helpottaa. Rauha ja turvallisuus lisääntyvät Sanan Herran hoivassa. ”*Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys... Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut... niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä... Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä.*” (Joh. 10: 10, 14,15,27–29).

Hyvä Paimen tuo levon. Hänen lammashuoneessaan olemme koko ajan turvassa. Siellä, hänen laitumellaan, nälkä ja sano helpottaa.

”*Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden. Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat. Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisten silmien eteen. Sinä voitelet minun pääni öljyllä; minun maljani on ylitsevuotavainen. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken elinaikani; ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.*” (Ps. 23:1-6).

Hyvän paimenen niitty on ihmeellinen. Ruoho on vihantaa lampaiden syödä. Ihana, raikas Elämänveden virta kulkee sen kautta. Elämän puu kasvaa sen rannalla. Sinne on Herra valmistanut pöydän vihollisemme silmien eteen. Kuitenkaan vihollinen ei saa syödä tuosta pöydästä. Sen on pysyttävä ulkopuolella. Malja, jota Herra meille ojentaa on ylitsevuotavainen. Hyvyys ja laupeus ovat tuon lammashuoneen ja niityn ilmapiiri. Tämä on Herran huone. Siellä saan asua päivieni loppuun asti. Herra huone olemme me, jotka olemme hänen lampaitaan.

Nyt olemme kuitenkin myös matkalla, matkalla kotiin. On paljon tehtäviä. On rukoiltava lakkaamatta. Joskus rukoustaistelu on kovaa. Herra tuntuu viipyvän. Lupaukset ja vastauksien Jumalan vastauksien viipyminen ahdistaa. Kyse on kuitenkin siitä, että pyhiä koetellaan kestäväksi yksin Sanan varassa. Ja se on vaikeaa elämän myrskyissä. Tässä ajassa pyhätkin usein huokailevat ja odottavat tulevaa, päivää, jolloin kaikki on uutta. Tuolloin luodaan uudeksi taivaat ja maa. Maa on silloin täynnä Jumalan vanhurskautta. Mutta nyt katsomme kaikkea kuin kuvastimesta, arvoituksen tavoin, mutta kerran näemme Herran kasvoista kaavoihin (1. Kor. 13:12).

”*Sen tähden me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaan*” (2. Kor. 5:2).

”*Mutta se, joka on valmistanut meidät juuri tähän, on Jumala, joka on antanut meille Hengen vakuudeksi. Sen tähden me aina olemme turvallisella mielellä ja tiedämme, että, niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, me olemme poissa Herrasta; sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä.*” (2. Kor. 5:5-7).

Kun me, joilla on ollut Jumalan nälkä ja jano, kasvamme siihen tehtävään, johon meidät on kutsuttu, saamme kerran myös suuren palkinnon. Olemme kyenneet palvelemaan sisariamme ja veljiämme silloin kun heidän oli nälkä ja jano: ruumiillinen, henkinen tai hengellinen. Saimme palvella silloin salatulla tavalla itseään Kristusta. ”*‘ Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; mi-*

nun oli jano, ja te annoitte minulle juoda. 'Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle'." (Matt. 25:35,40).

Herra, sinä tiedät miten minä ikävöin sinun pyhiin esikartanoihisi. Ennen sitä päivää, jona olemme perillä, minä ikävöin usein, olen nälissäni ja janoissani kun minä sinua ajattelen. Kiitetty olkoon Herran nimi, että hän kaikessa johtaa meitä ja on varannut meille paikan taivaassa. ” *Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja mihin minä menen - tien sinne te tiedätte.* ” (Joh. 14: 2-4) Amen.